

Základní příčinu stability naší měny bylo třeba hledat v našich koncentračních táborech. Adolf Hitler

Po mnoho let mučila historiky a politiky mnoha zemí jedna otázka: bylo možné zabránit strašlivé druhé světové válce? A dokonce i z povrchní analýzy situace je jasné, že skutečně existovala přešlá takových příležitostí. Podrobnější pohled odhalí, že Adolf Hitler dostával evidentně neúnavnou pomoc, když stoupal k moci a zahájil válku.

Začněme s největší příležitostí zabránit jeho převzetí země – demokracie. Jak si vybavujeme, Výmarská republika byla demokratickým státem, kde veřejní představitelé byli svobodně voleni občany, uplatňujícími své volební právo a tajnou volbu. Tento systém fungoval od r. 1919 do r. 1933, v období, kdy nacisté nebyli jedinými hráči na německé politické scéně, kdy pak byla posléze aktivita dalších politických organizací zakázána a ty byly rozpuštěny, a pak byl schválen zákon zakazující vytváření nových stran. Nicméně Němci žili 14 let v naprosté demokracii.

Takže co přimělo Němce hlasovat pro NSDAP? Protože, nakonec, represe, koncentrační tábory a Gestapo nejsou příliš uspokojivým vysvětlením. Historici nabízejí jednoznačnou odpověď: ekonomická krize poháněla nástup Hitlera k moci. Němci byli zasaženi nejdříve obrovskou mírou inflace a pak velkou hospodářskou krizí, která byla stejně ničivá.

V letech 1918 až 1923 ztratila německá marka 99,9% své hodnoty vůči americkému dolaru. Ale věci byly teprve na počátku. Skutečný „hospodářský zázrak“ začal v r. 1923.

Datum	Kurz německé marky k americkému dolaru
1. července 1923	160,000
1. srpna 1923	1,100,000
4. září 1923	13,000,000
1. října 1923	242,000,000
1. listopadu 1923	130,000,000,000
30. listopadu 1923	4,200,000,000,000

Na konci listopadu 1923 stál jeden dolar čtyři biliony, dvě stě miliard německých marek.

Možná si vzpomenete, že v r. 1923 německý obchodník a mecenáš umění, [Ernst Hanfstaengl](#), který pracoval pro americkou tajnou službu, pomohl Adolfu Hitlerovi koupit tiskařský lis a začít velkovýrobu svých nacistických novin. Zatímco Führer sám si byl celkem sebejistý a fantazíroval (doslova) o revoluci, také nepostřehnutelně absorboval Hanfstaenglovy myšlenky o potřebě německého přátelství s Amerikou a Velkou Británií.

Bankovka 5 bilionů marek, Německo, 1923

Neexistuje způsob, jak nepopsatelné hrůzy německého života v té době shrnout v jediné

větě. Či možná ano: lidé byli pohřbíváni v papundeklových bednách, místo v dřevěných rakvích (1). Rakev se stala mimořádným luxusem. Stejně jako americký dolar – dokonce i jeden jediný. A Ernst Hanfstaengl dal svému příteli Adolfovi tisíc dolarů. Stalo se tak jen tak?

Zde je další fakt, který pomůže dokázat, že německá inflace bylo něco umělého, záměrný výtvar. V době Hitlerova pivního puče vystřelila inflace do skutečně astronomických čísel, ale zastavila se za méně než tři týdny po neúspěšném puči. Bezprecedentní astronomický růst inflace skončil za jeden den! Zdá se, že již nebyla dále potřeba. Němci, dokonce i za těchto fantasmagorických okolností, nepodpořili násilný pokus Adolfa Hitlera chopit se moci. A 13. listopadu 1923, pět dní (!) po pivním puči, byl Hjalmar Schacht jmenován za správce měny. Byl to on, kdo zaznamenal konečnou kupní cenu 4,2 bilionu marek za jeden dolar. 22. prosince 1923 se Schacht stal šéfem německé centrální banky a v srpnu 1924 zavedl novou marku, umazal 14 nul ze staré německé měny. Jeden dolar stál nyní 4,2 německé marky.

Ale dokonce i toto ekonomické kataklyzma v Německu nebylo schopno postrčit Adolfa Hitlera k moci. Bylo potřeba druhého. 29. října 1929 došlo na newyorské burze k nechvalně známému „černému pátku“, bezprecedentní finanční katastrofě. To spustilo obrovskou celosvětovou ekonomickou krizi, známou jako velká hospodářská krize, která další „zázračnou“ náhodou trvala přesně do doby, než byl Hitler jmenován kancléřem (2). Nicméně toto není ten nejvíce překvapivý fakt, který je třeba objevit v historii velké hospodářské krize.

Budeme analyzovat fakta, a pouze fakta, ale jeden bije do očí obzvláště. A to je podivný vztah mezi příčinou a následkem. V USA byla krize, ale bylo to Německo, kde se Hitler dostal k moci. To nám naši ctihodní historici tvrdí. Ale kde je logika? Ve Spojených státech se komoditní dealeri a brokeri stříleli a skákali z oken mrakodrapů, stovky tisíc farem zkrachovaly, tisíce bank bylo zlikvidováno a výroba se dramaticky propadla (3).

Ale Američané neměli v úmyslu v tichosti akceptovat rychlý a katastrofický propad v jejich životní úrovni. USA otřásaly řady veřejných demonstrací, včetně s účastí stovek tisíc lidí, a situace byla tak pochmurná, že časté hladové pochody nezaměstnaných se staly pro Spojené státy (ne Německo!) symbolické. Tyto protesty vyvrcholily v prosinci 1931 národním hladovým pochodem na Washington, a v létě 1932 nezaměstnaní veteráni první světové války postupovali na americké hlavní město.

Demonstrovali před Kapitolem pět dní, kdy pak americký prezident nařídil, aby byli veteráni rozehnáni silou. Nicméně nebyla to policie, ale jednotky armády, včetně jezdeckva a dokonce i obrněných tanků, kdo byl povolán k provedení operace!

Takže Německo nebylo jedinou zemí, kde běžní lidé prohledávali popelnice a hledali něco k jídlu – mnohem více takovýchto lidí bylo za oceánem. Takže kde by měl člověk očekávat nástup nacistů k moci? Soudě dle počtu nezaměstnaných, by se pravděpodobnějším místem staly USA. I ve Velké Británii by extremisté měli získat přinejmenším obrovskou roli na domácí politické scéně, ne-li totální vítězství. Ale nic takového se v anglosaských zemích neudálo. Proč tam byly místní fašistické strany, které se vynořily, tak slabé, bez možnosti mluvit do osudu svých zemí?

Protože nikdo v Anglii nebo Spojených státech nebyl připraven uvést na scénu Führera!

Hitlerův vzestup k moci nebyl výsledkem ekonomických strastí, ani ho nelze vysvětlit německou domácí politikou. Rozhodnutí dosadit ho ke kormidlu nebylo učiněno v Berlíně,

ale v Londýně a Washingtonu.